

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 145/2014
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Ђ.М. из В., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат из В., против туженог Ловачког удружења Ф. В., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1948/13 од 23.10.2013. године, у седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1948/13 од 23.10.2013. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 104/13 од 22.04.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 375 од 19.10.2011. године о отказу уговора о раду бр. 42/06 од 06.02.2006. године и анекса уговора о раду бр. 33/08 од 01.02.2008. године, те да се наложи туженом да тужиоца врати на рад на послове и радне задатке које је обављао пре престанка радног односа. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 117.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1948/13 од 23.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. овог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба првичног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. истог члана, с обзиром да другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода од одлучног значаја. Наводима ревизије указује се на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се сагласно члану 407. став 1. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ловочувара по уговору о раду од 06.02.2006. године и анекса уговора о раду од 01.02.2008. године. Оспореним решењем туженог од 19.10.2011. године отказан му је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине, односно због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду, члана 10. став 1. тачка 3. подтачка 2. уговора о раду од 06.02.2006. године и члана 10. став 1. тачка 3. подтачка 12. анекса уговора о раду од 01.02.2008. године, јер је злоупотребио положај и прекорачио овлашћења, одбио је да потпише писани распоред за септембар 2011. године и изостао је са посла седам радних дана узастопно, које није оправдао. Тужилац је 06.10.2011. године упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, због тога што током радног времена није обављао своју радну обавезу у периоду од 14.09.2011. до 21.09.2011. године, затим, због тога што је одбио да потпише писани распоред за период од 12.09.2011. до 30.09.2011. године и да поступи по усменом налогу претпостављеног, чиме је настао отказни разлог прописан чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Тужиоцу је остављен рок од 5 дана за изјашњење на наводе из упозорења. Тужени је наведено упозорење доставио Већу савеза самосталних синдиката Града В. 12.10.2011. године, јер код послодавца није постојао регистрован синдикат.

На утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ..) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 180. ст. 1. и 2. Закона о раду послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1) – 6) истог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, при чему је дужан да наведе основ за давање отказа,

чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право налазећи да је тужилац својим понашањем нарушио радну дисциплину, с обзиром да је утврђено да је злоупотребио положај и прекорачио овлашћење и истовремено одбио да потпише писани распоред за септембар 2011. године, као и да је изостао са посла у периоду од 14.09.2011. до 21.09.2011. године, који није оправдао, те да су се из наведених разлога стекли услови прописани одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоцу. Наиме, тужилац је поступио супротно одредбама члана 10. став 1 тачка 3. уговора о раду и анекса уговора о раду, којима је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, односно не поштује радну дисциплину и ако неоправдано изостане са посла 3 узастопна радна дана, односно 5 радних дана у току месеца.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му рок за изјашњење и ово упозорење доставио већу Савеза самосталних синдиката Града В., јер код послодавца није регистрован синдикат, чиме је испоштована и процедура прописана одредбом члана 181. Закона о раду. Опис понашања супротног радним обавезама и уобичајеној радној дисциплини и организацији и начину рада исти је у упозорењу о отказу уговора о раду и решењу отказа уговора о раду, тако да је, супротно наводима ревизије, без утицаја на законитост решења правна квалификација у смислу отказног разлога из члана 179. тачка 2. или тачка 3. Закона о раду. У конкретном случају, у питању су акти кршења радне дисциплине и понашања у процесу рада којих је сам тужилац био свестан. Незадовољство тужиоца као искусног ловочувара избором новог управника и то на одређено време не ослобађа га обавезе да сарађује са руководством, прихвати радни распоред и обави радне задатке према распореду, у складу са дотадашњом праксом и условима рада. Супротно понашање тужиоца представља самовољу и акт кршења радне дисциплине као и понашање због којег је послодавац овлашћен у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду да му да отказ уговора о раду.

С обзиром да је отказ уговора о раду тужиоцу законит, тужилац нема право да захтева враћање на рад у смислу члана 191. истог закона.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужени је одбијен у захтеву за накнаду трошкова одговора на ревизију на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер трошкови нису били потребни, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**